

København blotlagde verdens sande tilstand

Alverdens ledere var mødt op, med det ene formål at finde løsningen på en global udfordring, som menneskeheden har skabt for sig selv - det at de klimatiske livsbetingelser truer med at forsvinde i takt med udfoldelsen af det, mennesket forstår som teknologisk, økonomisk, politisk og personlig succes.

Selv om mødet var forberedt på bedste vis med udgangspunkt i forpligtende viden, så afslørede verdens ledere, at de er ude af stand til at træffe bindende beslutninger, som tager hånd om problemet.

Statsministeriet havde allerede flere uger inden mødets start fjernet kravet om en forpligtende beslutning fra dagsordenen. Det politiske systems funktion er ellers defineret ved det at vedtage samfundets love, træffe forpligtende beslutninger samt i det at administrere staternes institutioner, magt.

Statsminister Lars Løkke Rasmussen fjernede konsekvent kravet om, at resultatet fra mødet skulle indeholde juridiske forpligtelser verdens lande imellem. Og det skete altså lang tid før mødets start. Der var således aldrig lagt op til andet end en slags pseudobeslutning fra arrangørernes side.

Intentionen fra arrangørernes og verdens økonomiske stormagters side var, at det skulle se ud "som om" man ville tage sig af problemet, menneskeskabt global opvarmning.

På trods af problemets alvor var der aldrig lagt op til, at mødet skulle munde ud i andet end illusionen om, at verdens ledere var i færd med at løse det menneskeskabte problem.

På mødet afslørede verdens nye magtstruktur sig. Kina og en række andre udviklingslande viste, at de ikke længere kan købes med et luftigt løfte om at ville modtage 100 milliarder om året fra 2020. Det var det som EU, USA og Japan havde forestillet sig, og den antagelse som arrangørerne hele mødet igennem arbejdede så endimensionalt ud fra.

Mødet var den totale fiasko i arrangørernes og den gamle politiske ordens øjne.

Forsøget på at fremmane illusionen om, at verdens ledere havde forstået et problem og at de havde truffet de nødvendige beslutninger for at løse det, mislykkede. Hvilket ikke er så ringe end da.

Mødet afslørede også en ny verdensorden, dvs. en ny fordeling af verdens politiske og økonomiske magt, og at heller ikke denne orden, er udtryk for nogen overordnet rationalitet. Verdens ledere er langt fra i stand til at agere ud fra en overordnet rationalitet, der kan styre den globale udvikling.

Verden er styret af særinteresser og delrationaliteter, der på ingen måde går op i nogen overordnet rationalitet eller hensigtsmæssighed.

Menneskeheden er ude af stand til at tage vare på sig selv. Det er verdens sande tilstand, det som enhver anden end verdens ledere kan se som resultatet af topmødet i København.

Og det er et fantastisk godt resultat, at sandheden kom frem så tydeligt. Det kan verden tage ved lære af.

Fra nu af ved vi alle, at hvis menneskeheden skal reddes, så må succeskriterierne transformeres på alle niveauer. Der er ikke noget overordnet system at tørre ansvaret af på.

Den hidtidige orden har handlet om,

- at økonomisk produktion og forbrug er godt, altså selve forudsætningen for det gode liv,
- at individuel succes er identisk med individets bidrag til produktionen og forbruget,
- og at dette bidrag til realiseringen af individuelle muligheder samtidigt var et bidrag til alle andre menneskers muligheder for at realisere sig selv.

Idealerne om individuel frihed handler således om, at den enes succes på markedets vilkår pr. definition er et bidrag til alle andres muligheder på markedet, og at markedet er løsningen på alle menneskehedens problemer.

Den globale opvarmning er en af de udfordringer, som viser noget helt andet, end det vi har lært, og den underminerer betydningen af vore succeskriterier. I takt med at individet udvider sit økonomiske råderum, så forsvinder de basale livsbetingelser nemlig som konsekvens heraf. "Succes er ikke længere succes".

De kommercielle medier har længe levet af at viderebringe denne ideologi, lige som politikerne har.

Den globale opvarmning har afsløret ideologien som løgn. Det er således løgn, at alt hvad der er godt for den enkelte i økonomisk forstand, det er bare godt, uanset hvor godt dette ideologiske budskab har solgt. Budskabet (om at kommerciel succes er identisk med succes) har været de kommercielle mediers kommercielle succes og det ideologiske indhold i mediernes og den herskende ordens performativt selvbekræftende selvbeskrivelse. Den globale opvarmning har afsløret, at selvbeskrivelsen ikke svarer til noget.

Budskabet om, at den kommercielle succes sammen med markedet er problemet, kan derimod ikke sælges på markedet. Det er meget let at påvise empirisk, videnskabeligt, hvis man vil. Man kan bare overlade det til medierne og mediebrugerne at forholde sig til budskabet, og flertallet vil straks løbe skrigende væk.

Derfor er beskrivelsen af, at markedet (herunder markedet for demokratiske beslutninger) er sit eget største problem, dømt til at gå under for markedet, hvis markedskriterierne er de eneste, som skal bestemme over budskabets skæbne.

Det er netop hvad liberalisterne og de misforståede demokrater forlanger. De mener, at sandheden om markedets og demokratiets manglende evne til at tage vare på sine egne forudsætninger skal overlades til markedet og de misforståede demokrater.

Markedets tilhængere, tilhængerne af den herskende politiske orden, har hele tiden ophøjet markedet til dommer over, hvad der er ret og uret i spørgsmålet om markedsmekanismernes anvendelighed og evne til at løse markedets selvskabte problemer.

Den videnskabelige beskrivelse, som handler om, at den globale opvarmning er resultat af menneskets økonomiske og sociale succes, og om det, at den globale opvarmning vil resultere i at forudsætningerne for social succes forsvinder i takt med at menneskehedens biologiske og

økonomiske volumen vokser, den kan ikke sælges. Og det, at den ikke kan sælges, kan eftervises med empirisk dokumentation.

Det kan bevises empirisk, at de mange foretrækker den beskrivelse af sig selv, der handler om, at deres succes er alles succes. Det afslører sig alene ved en kort oversigt over, hvilke ideologiske budskaber der sælger bedst på markedet for ideologi.

Det tilhører denne kort skitserede videnskabeligt sande beskrivelse, at de valgte politikere er nødt til at give borgeren, hvad borgeren vil have, også selv om det medfører, at borgeren fortsætter med at bidrage til det kollektive selvmord. For det er uendelig let at vise, hvordan den politiker, der stiller sig op og siger, at flertallet og markedet ikke har ret, er dømt til at miste sin politiske magt, til fordel for den der lyver.

På den måde hænger det sammen, at det moderne samfund er ude af stand til at tage vare på sig selv.

Det er ikke en højere rationalitet, der styrer det moderne samfund, men den formålsløse og irrationelle evolution.

Forestillingen om, at der var en højere rationalitet eller en slags rationalitet i den herskende orden, er afsløret som den store løgn med Københavnermødet.

Det moderne menneske har været styret af troen på en højere rationalitet og på, at der var en form for hensigtsmæssighed i samfundsordenen. Det har været brugt som undskyldningen for at gemme sig bag flertalsbeslutningerne og i markedsmekanismerne. Den enkelte har kunnet gemme sig bag flertallets beslutninger og løggen om, at flertallet repræsenterer en højere rationalitet sammen med Adam Smidts skjulte hånd. Der har hele tiden været tale om overtro, og nu viser den sig som sin egen største trussel.

Københavnermødet skulle have været brugt til at bilde verdens befolkning ind, at verdenssamfundet var styret af ansvarlige politikere, som kunne agere rationelt over for den af videnskaben veldefinerede udfordring. Det mislykkedes.

Sandheden om illusionsnummeret trådte i stedet.

Connie Hedegaard drømte om at stå som symbolet for verdens redning.

Hun blev i stedet symbolet på den store illusion, sandhedens modsætning, det diabolske.

Udtrykket "Connie Global Hedetur" kan bruges som udtryk for denne komplekse sandhed.

Hendes og Lars Løkkes totale fiasko blev sandhedens sejr.